

ИСУС У ПОСЈЕТИ КОД НАС
II

Онда ћемо те повести у двориште, носећи
испред нас твоје ауреоле жар.
И при тој, од небеског сјаја свијећи,
показаћемо ти пусти наш хамбар.

И стаје празне, у којима се суше
откоси давни к'о цвијеће на гробљу.
У поноћи ту дођу мртвих коња душе.
Чујеш их како невидљиву зоб зобљу.

Показаћемо ти и стадо магле бијеле,
које се провлачи кроз живицу свјежу.
О Исусе, то наше овце изгорјеле
мртве долазе и у тор лијежу.

Онда ћемо коња једног упрегнути
да те провозамо кроз наш мали град.
Над њим се небо ниско увијек мути.
Под њим пригушено тутњи водопад.

О, ако ме упиташ, док наше старо кљусе
буде плашила крај пута шаш.
Која је ово земља? казаћу, о Исусе,
па то је Босна, ти то знаш.

СЛУШАШ МЕ, ТАЈАНСТВЕНИ ПРИСЛУШКИВАЧУ

Кад клонем трепераст у твојој власти.
Блистав од покајаница суза и сав блијед.
Њежно ме зовнеш у мрак хладни, решеткасти.
И зашпалће, зашушти исповијед.

Покретом невидљивим свучеш са мене тијело.
Пред тобом наг затрепери мој дух.
Зацрни се тамом скровиште то цијело.
Све тајне моје забрује у твој слух.

И слухом тим будним, тим слухом прислушкивим
зачујеш првога ми гријеха нијем дрхтај.
Кад сам се у двор просуко у ковитљајима свим.
И с краљевне на пријестољу однио крунин сјај.

Капљући сузама тешким светачкога жара,
у скутове твоје клонем анђеоски слаб.
Купу отрова, којом отровах првог Лара, разбијем о
груди покајне и одам ти
свој ваб.

Од ока твог у мени све се зарумени, застиди.
Све ближе, све ближе шушти твоје љиљан-рухо.
Ледено, бритко сва душа ми језом забриди.
У бездно мене спушта се твоје ухо.

МРТВИ МЛИНОВИ

Што укочи љуљање мог млина.
Ко сребрна лепеза смрзнут је млаз.
Из сна дубоког пробуди ме тишина.
Ни кап да кане у јаз.

Што ли то пред мојим окном гори?
Отворих прозор. Борови чувају ноћ.
Све је пусто и бијело и самоћа ме мори.
О дуго, дуго ми више неће нитко доћ.

II

Пред зору ко да сам чуо пјесму анђела.
Изиђох у прах сребрне полутаме.
Пред вратима куп сламе и просута зоб.

А даље, докле видим, у снијегу стопе саме.
Тко је то ноћас, а да се није свратио,
прошао незнано крај мог мртвог млина.
Тко је то био, да су још и сада
Тако погнуте брезе и свечана тишина.

КУДА БИХ ВОДИО ИСУСА

Исусе благи, у доба касних сати,
кад још бдију сиромаси твоји,
скромном кројачу одвест ћу те, да ти
једно обично одијело скроји.

И обућару малом, који сву ноћ кује
оштре чавле у тешки поплат.
Док творнице ципела жучно брује.
Милијун пари скују за један сат.

Затим човјеку, који шешире прави,
са спуштеним ободом, да скрију бол.
Један ће да се накриви и на твојој глави.
Простран да у се прими и твој ореол.

Онда ћемо поћи у крчму крај града,
која личи на стари, насукани брод.
Гдје браћа за столом, од силног јада
бацају чаше и шешире на под.

Први крик пијетла бит ће бритка стријела,
од које ће ти срце да крвари.
Други крик пијетла бит ће мрак на дну чела.
Препознат нећеш ни људе ни ствари.

А трећим криком кад се пијетли јаве,
о Исусе, затетурат ћеш од бола.
Твој шешир ће пасти с главе.
Шешир и ауреола.